

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **J. J.**, bytem N. 432/21, M., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2014, č. j. **MPSV-UM/415/14/4S-OLK**, ve věci příspěvku na péči,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí označeného shora, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 8. 2013, č. j. MPSV – UP/13300449/13/AIS – SSL, kterým bylo rozhodnuto zamítnout žalobkyní návrh na změnu výše příspěvku na péči ze dne 24. 5. 2013 a oprávněné osobě nadále poskytovat příspěvek na péči v původní výši 4.000 Kč měsíčně.

[2] Žalobkyně v žalobě namítala, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím z dále uvedených skutkových a právních důvodů. Napadeným rozhodnutím nebylo naplněno ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Napadené rozhodnutí se nikde v obsahu nevypořádává s žalobkyní vznesenými námitkami a skutečnostmi uvedenými v odborných lékařských nálezech. Žalovaný se bez bližšího vysvětlení opírá jen o předchozí rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci, kontaktní pracoviště Mohelnice, a o jeho závazné stanovisko, tj. posudek o invaliditě vypracovaný OSSZ v Šumperku, a také posudek PK MPSV. Tento postup žalovaného má za následek, že byly zcela opomenuty základní důkazní prostředky, které popisují schopnost žalobkyně zvládat úkony základních životních potřeb v jejím přirozeném sociálním prostředí, a také nebylo naplněno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, ačkoliv sám žalovaný v napadeném rozhodnutí výsledek sociálního šetření zmiňuje jako jeden z podkladů svého rozhodnutí, a přesto rozhodl v rozporu s jeho obsahem. Rozhodnutí žalovaného je také vnitřně rozporné. Proti závěrům PK MPSV o dlouhodobé nepříznivosti zdravotního stavu a výčtu úkonů zmíněných základních životních potřeb žalobkyně nic nenamítala. Byla však přesvědčena, že jí současný zdravotní stav způsobuje její neschopnost činit úkony i u dalších životních potřeb, a v tomto smyslu skutkové závěry posudkové komise v žádném případě nekorespondují s jejím současným zdravotním stavem a předloženou odbornou lékařskou dokumentací. Naopak, jak to vyplývá z příslušných lékařských zpráv, žalobkyně upozornila na skutečnost, že vzhledem k jejímu věku dochází k progresi zdravotních obtíží spojených právě s jejím věkem (je ročník nar. 1925). Žalobkyně je osobou imobilní, což způsobuje její neschopnost vykonávat úkony základních životních potřeb, a to stravování a výkon fyziologické potřeby. Vzhledem k uvedenému je přesvědčena, že posudek PK MPSV obsahuje tvrzení, která jsou v naprostém rozporu s objektivní realitou a ničím nepodložená. Posudková komise provádí jen negativní výčet ve smyslu přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Posudkový lékař nevzal v potaz oblast stravování a oblast výkonu fyziologické potřeby. Pokud jde o stravování, žalobkyně je imobilní, sama se z lůžka nezvedne, z lůžka jí musí pomáhat pečující osoba, sama není schopna ani žádné chůze, a těžko by si tedy mohla zařídit stravování – uvařit, nabrat jídlo, či si jídlo ohřát. Bez pomoci pečující osoby by umřela hlady. Nemá tedy jasné, proč nebyla hodnocena také oblast, kterou si není sama schopna zajistit. Pokud jde o výkon fyziologické potřeby, žalobkyně má u postele WC židli. Na tu se ovšem sama nedostane. Musí jí na ni pomoci pečující osoba. Sama si ani po užití WC neudělá hygienu, na noc musí mít inkontinentní vložky z důvodu úniku moče. Z posudkových závěrů PK MPSV také není patrná žádná návaznost na jednotlivé podklady, což znamená, že posudková komise nevysvětluje, o jaký konkrétní podklad, který se týká jednotlivých základních životních potřeb, se závěr opírá. Naopak její závěry žalobkyně považovala za zcela rozporné s odbornými lékařskými nálezy, které v rámci jednání předložila. Sám žalovaný sice ve svém rozhodnutí tvrdí, že vycházel z aktuální odborné lékařské dokumentace, samotné rozhodnutí však svědčí o opaku, jelikož závěry napadeného rozhodnutí a závěry odborných lékařských podkladů jsou v přímém rozporu. Posudková komise tyto rozpory spolehlivě nevysvětluje a neodstraňuje, pouze rozhodla jinak. Žalobkyně byla přesvědčena, že rozhodnutí nemá naprosto oporu v jí předložených odborných lékařských nálezech. Domnívala se, že posudková komise nepostupovala správně

při zhodnocení jejích všech schopností zvládat úkony základních životních potřeb. Z těchto odborných lékařských nálezů vyplývá, že v současné době trpí výraznými ortopedickými a neurologickými obtížemi, které vyžadují dohled a pomoc při zvládání úkonů základních životních potřeb. Žalobkyně byla přesvědčena, že mimo úkony základních životních potřeb, které považuje posudková komise za nezvládnuté ve smyslu § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., nezvládá další úkony základních životních potřeb. Ze strany posudkové komise nebyly v případě žalobkyně kompetence podle § 2 odst. 1 citované vyhlášky pro zvládání úkonů základních životních potřeb prokázány. Co se týče sporných úkonů, odkázala žalobkyně na své odvolání a vyjádření k podkladům předchozích rozhodnutí. Posudková komise nevzala v úvahu činnosti tvořící obsah jednotlivých úkonů a nedodržela kritéria při posuzování míry závislosti. Protože žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při úkonech více základních životních potřeb, měl jí být přiznán podle § 9 zákona o sociálních službách příspěvek na péči pro vyšší stupeň závislosti na péči a pomoci jiné fyzické osoby při zvládání úkonů základních životních potřeb. Proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí v celém rozsahu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně pobírala příspěvek na péči odpovídající II. stupni (středně těžká závislost). Dne 24. 05. 2013 byl u Úřadu práce podán návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči žalobkyně. Následně Úřad práce realizoval sociální šetření a požádal v souladu s § 25 odst. 2 zákona o sociálních službách o posouzení stupně závislosti žalobkyně Okresní správu sociálního zabezpečení Šumperk (dále jen „OSSZ“). Poté úřad práce přerušil řízení o příspěvku na péči podle § 26 zákona o sociálních službách.

[4] Z výsledku posouzení stupně závislosti OSSZ vyplynulo, že žalobkyně splňuje podmínky nároku na příspěvek na péči II. stupně (středně těžká závislost). Úřad práce ze dne 27. 08. 2013 vyhotovil rozhodnutí, kterým zamítl žalobkyni návrh na změnu výše příspěvku na péči podaný dne 24. 5. 2013 a žalobkyni nadále poskytoval příspěvek na péči v původní výši 4.000 Kč měsíčně.

[5] V rámci odvolacího správního řízení žalovaná požádala v souladu s ustanovením § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách o posouzení stupně závislosti žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, detašované pracoviště v Ostravě (dále jen „PK MPSV“).

[6] Posouzení stupně závislosti bylo provedeno bez přítomnosti žalobkyně. Žalobkyně byla dopisem PK MPSV informována o tom, že posudková komise bude moci objektivně posoudit její zdravotní stav a přijmout posudkový závěr i bez osobní účasti, a to na základě aktuální a kompletní podkladové dokumentace. Jako doplnění podkladové dokumentace žalobkyně zaslala na adresu PK MPSV lékařské vyjádření.

[7] Z posouzení stupně závislosti PK MPSV vyplynulo, že žalobkyně je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost) a že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu není schopna zvládnout šest z deseti základních životních potřeb: 1) mobilita, 2) oblékání a obouvání, 3)

tělesná hygiena, 4) péče o zdraví, 5) osobní aktivity a 6) péče o domácnost.

[8] Žalovaná dne 24. 1. 2014 vyhotovila rozhodnutí č. j. MPSV-UM/415/14/4S – OLK, kterým potvrdila rozhodnutí Úřadu práce. Rozhodnutí žalované převzala žalobkyně dne 28. 1. 2014.

[9] V žalobě žalobkyně uvádí, že bylo žalovanou rozhodnuto, že je osobou závislou na péči a pomoci jiné osoby při zvládání úkonů dvou základních životních potřeb, a to: tělesná hygiena a péče o domácnost. Žalovaná uvádí, že žalobkyně se mylí, neboť o takovéto skutečnosti svým rozhodnutím vyhotoveným dne 24. 1. 2014, nerozhodla. Žalovaná svým rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Úřadu práce, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči, a současně bylo rozhodnuto o dalším poskytování příspěvku na péči v původní výši 4.000 Kč měsíčně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak uvedeno, že žalobkyně nezvládá celkem šest základních životních potřeb.

[10] Žalobkyně dále namítla, že žalovaná porušila ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, nevypořádala se s námitkami žalobkyně, se skutečnostmi uvedenými v odborných lékařských nálezech a nevycházela při svém rozhodování z výsledku realizovaného sociálního šetření. K této námitce žalovaná uvedla, že výsledek sociálního šetření slouží jako jeden z podkladů, ze kterých posudková komise vychází při svém posouzení zdravotního stavu a žalovaná při svém rozhodování. PK MPSV tedy vychází při posuzování stupně závislosti ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledků vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Žalovaná k této námitce konstatovala, že napadené rozhodnutí obsahuje v části svého odůvodnění jak důvody konečného výroku, tak také podklady a úvahy, na základě kterých žalovaná dospěla ke svému závěru, a v neposlední řadě obsahuje odůvodnění i reakce na námitky žalobkyně. Byly zhodnoceny i informace, které vyplynuly ze sociálního šetření, neboť tyto informace se promítly ve výsledku posudku PK MPSV. Žalovaný nedisponuje odbornými kompetencemi pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně a vyhodnocení jednotlivých odborných lékařských nálezů, neboť se jedná o věc odborně medicínskou. Z tohoto důvodu se žalovaný vždy obrací na PK MPSV, která je k takovému posouzení ze zákona povolána.

[11] Žalovaný posudek PK MPSV hodnotí jako každý jiný důkaz, zejména však z hlediska jeho přesvědčivosti a úplnosti. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, jakým způsobem žalovaný posudek PK MPSV vyhodnotil, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházel, jak o nich uvážil i jak se vypořádal s námitkami žalobkyně. Žalovaný byl přesvědčen, že nerozhodl v rozporu s obsahem lékařských nálezů ani s výsledkem sociálního šetření (viz sociální šetření: *„Má hned vedle křesla WC židli, na kterou je schopna sama se přesunout – přidrží se křesla nebo stolu. Přes den užívá vložky.“* A dále: *„Přes týden nosí neteř žalobkyni obědy ze školy a chystá i ostatní jídlo i pití na celý den. O víkendu neteř vaří. Sama se žalobkyně nají i napije, sklenici v rukou udrží.“*). Výsledky sociálního šetření tak podporují závěr, že žalobkyně je schopna samostatně zvládat základní životní potřebu výkon

fyziologické potřeby (i když za použití facilitátoru) i stravování – když vaření atd. bylo uznáno jako nezvládané v rámci základní životní potřeby péče o domácnost.

[12] Dle názoru žalovaného z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá a není v něm uvedeno, že by se žalovaný při svém rozhodování opíral bez bližšího vysvětlení pouze o předchozí rozhodnutí Úřadu práce a o jeho závazné stanovisko, tj. posudek o invaliditě vypracovaný OSSZ. Přesvědčení o opaku považuje žalovaný ze strany žalobkyně za omyl, neboť pro posouzení stupně závislosti nelze vycházet z posudku pro účely invalidity, ve výčtu svých podkladů žalovaná neuvádí žádný posudek o invaliditě vypracovaný OSSZ, ani nezmiňuje jiný posudek PK MPSV.

[13] Žalovaný se neztotožňuje s dále uvedenými námitkami žalobkyně, že se nevypořádal s jeho námitkami uvedenými v odvolání ve směru ke zvládnutí základní životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby. S těmito námitkami se podrobně vypořádal na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí.

[14] Pokud se týká namítaných rozporů mezi aktuální odbornou lékařskou dokumentací a napadeným rozhodnutím, ze kterého není žalobkyni jasná návaznost na konkrétní podklad, žalovaný takových rozporů neshledal. Navíc nutno podotknout, že zprávy odborných lékařů prokazují skutkový stav věci, resp. aktuální celkový zdravotní stav žalobkyně. Posudek PK MPSV pak prokazuje stav právní, tedy hodnotí konkrétní způsob, kterým lze zjištěný zdravotní stav žalobkyně aplikovat na příslušná ustanovení právních předpisů v rámci stanovení stupně závislosti. Konkrétní zdravotní postižení osoby, resp. určitá diagnóza či věk automaticky neznamená, že osoba nezvládá určitou základní životní potřebu. Zkoumají se funkční dopady nepříznivého zdravotního stavu na zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb.

[15] Žalobkyně dále upozornila na znění § 2 odst. 1 vyhlášky MPSV č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, a byla názoru, že u ní nebyly prokázány dostatečné kompetence pro zvládnutí dalších základních životních potřeb. Žalobkyně však zcela opomněla znění ustanovení § 1 odst. 4 téže vyhlášky, kdy za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetenci fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. U žalobkyně úplné nebo těžké poruchy ovlivňující zvládnutí neuznaných základních životních potřeb prokázány nebyla (je schopna je zvládat pomocí facilitátorů – servírovací stolek, WC židle, madla, opora o nábytek, hůl, berle, atd.).

[16] Na základě posouzení všech shromážděných podkladů považoval žalovaný za prokázané, že žalobkyně je osobou, která je považována za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

[17] Žalovaný byl na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl

zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech a že rozhodl v souladu se zákony a věčně správně, proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[18] Po poučení a výzvě soudu v souladu s § 36 odst. 1 s. ř. s. žalobkyně soudu sdělila, že trvá na obsahu podané žalobě, a oznámila, že netrvá na účasti na jednání z důvodu zdravotního stavu, který se zhoršuje a že nepožaduje soudního znalce.

[19] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 27. 1. 2014.

[20] Ze správního spisu soud zjistil, že řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo zahájeno návrhem na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, doručeného Úřadu práce ČR – krajské pobočce v Olomouci dne 24. 5. 2013.

[21] Podle záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 25. 6. 2013 žalobkyně bydlí sama a hlavní péčí obstarává neteř a někdy známá neteře. Žalobkyně asi před 14 lety prodělala operaci pravého kolene, má problémy s hybností nohou, trpí bolestmi nohou. Má slabé srdce a cukrovku, na kterou užívá léky. Sama si na posteli sedne, vstane sama s přidržením se křesla nebo stolu a přesune se na křeslo, kde tráví většinu volného času. Sama si lehne a bez pomoci změní polohu. Většinu času sedí nebo odpočívá. Sama nechodí. Schody nezvládne ani s pomocí. Předměty denní potřeby nepřenese, má hned vedle křesla WC židli, na kterou je schopna sama se přesunout – přidrží se křesla nebo stolu. Přes den užívá vložky, se sprchováním jí pomáhá neteř, ve vaně neseďá, neteř jí umývá vlasy a ostříhá i nehty na rukou nebo nohou. Přes týden neteř žalobkyni nachystá obědy ze školy a chystá pití na celý den, o víkendu neteř vaří. Žalobkyně se sama nají, napije, sklenici v rukou udrží. Oblékání, svlékání, obouvání a zouvání pouze s pomocí neteře. Doma i venku se orientuje. Venku používá žalobkyně půjčený invalidní vozík – neteř chodí s ní na krátké procházky dle počasí a zdravotního stavu. Platí jej neteř a dohlíží nad jeho užitím. Komunikace je bez problémů, jen se musí na žalobkyni mluvit více nahlas. Zvládne se jen podepsat. S penězi hospodaří sama, hodnotu peněz pozná. Osobní záležitosti, nákupy, vaření a veškerý úklid provádí neteř sama. Okno ani dveře žalobkyně nezvládne otevřít ani zavřít, varnou konvici ani mikrovlnnou troubu neobslouží, mobilem je schopna si sama zavolat. Ve vedlejší domě žije bratr, obě sestry a péči obstarává neteř. Žalobkyně luští křížovky, sleduje televizi, čte noviny, žádné jiné aktivity či záliby nemá. Doktorka dochází pro věk žalobkyně domů, žalobkyně k lékařům nejedí. Veškerou domácnost zajišťuje neteř, která zajišťuje brikety na zimu a v zimě přikládá do kamen. Žalobkyně má v koupelně madlo, dům není bezbariérový.

[22] Podle posudku lékařské posudkové služby OSSZ Šumperk ze dne 13. 8. 2013 se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje pohybové schopnosti, což má vliv i na péči o vlastní osobu a soběstačnost. U 88leté obézní ženy s implantací levé totální endoprotézy kyčelního kloubu a pravého kolenního kloubu pro těžkou artrózu s příznivým nálezem, těžká artróza pravého kyčelního kloubu levého kolenního kloubu, s bolestivým páteřním syndromem s nálezem skoliózy, s omezením dynamiky, kdy stav je komplikován přetlakovou chorobou ischemickou, chorobou srdeční s trvalou fibrilací srdečních síní, s přiměřenou odpovědí komor s dobrou objemovou kompenzací. Při svém zdravotním stavu žalobkyně nezvládá šest základních životních potřeb. Stav nadále odpovídá závislosti druhého stupně. Žalobkyně nezvládá základní životní potřeby mobilitu; oblékání, obouvání; tělesnou hygienu; péči o zdraví; osobní aktivity; péči o domácnost, tj. celkem šest základních životních potřeb.

[23] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 8. 2013 byl zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, podaného dne 24. 5. 2013, oprávněné osobě bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 4.000 Kč měsíčně od května 2013. V odůvodnění toto rozhodnutí citovalo výsledek posouzení uvedených shora.

[24] V dovolání žalobkyně namítla, že ve svém posudkovém zhodnocení posudkový lékař nevzal v potaz oblast stravování, oblast výkonu fyziologické potřeby, jinak obsah odvolání byl totožný s obsahem žaloby.

[25] Podle napadeného rozhodnutí žalovaný zjistil, že žalobkyně pobírala příspěvek na péči odpovídající II. stupni (středně těžká závislost). Dále popsal průběh správního řízení. Žalovaný na základě nesouhlasu žalobkyně s posouzením zdravotního stavu, vědom si skutečnosti, že posouzení zdravotního stavu je věcí odborně medicínskou a sám k ní nemá potřebné odborné znalosti, požádal v rámci odvolacího správního řízení v souladu s § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách o posouzení stupně závislosti žalobkyně posudkovou komisí MPSV v Ostravě. Toto posouzení bylo provedeno bez přítomnosti žalobkyně, žalobkyně byla informována, že posudková komise bude moci objektivně posoudit její zdravotní stav a přijmout posudkový závěr i bez osobní účasti, a to na základě aktuální kompletní podkladové dokumentace. Jako doplnění podkladové dokumentace žalobkyně zaslala posudkové komisi lékařské vyjádření. Z posouzení stupně závislosti posudkovou komisí vyplynulo, že je žalobkyně považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby v druhém stupni (středně těžká závislost) a že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně není schopna zvládnout 6 ze základních životních potřeb: mobilitu, oblékání obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Žalovaný k námitkám uvedeným v odvolání konstatoval, že ostatní základní životní potřeby nelze s ohledem na prokázaný zdravotní stav žalobkyně považovat za nezvladatelné, a to z následujících důvodů: pokud jde o orientaci, žalobkyně netrpí závažnou duševní poruchou ani vážnou poruchou orientace a je schopna vnímat zrakem, sluchem; u komunikace u žalobkyně není dokumentována závažná porucha mentálních schopností, ani závažné narušení zrakového či sluchového vnímání, a není přítomna vážná porucha funkce horních

končetin, či mluvidel; ohledně stravování – žalobkyně netrpí dlouhodobým nebo trvalým postižením horních končetin, horní končetiny jsou bez paréz a není dokumentováno ani postižení hybnosti kloubů horních končetin, žalobkyně rovněž není stížena závažnou duševní poruchou či vážnou poruchou funkce zraku a sluchu, jsou zachovány dostatečné smyslové duševních schopností i motorika rukou; u výkonu fyziologické potřeby žalobkyně nebylo prokázáno závažné postižení pohybového či nosného ústrojí ani trvalá závažná inkontinence, žalobkyně má rovněž dostatečné duševní smyslové schopnosti, které umožňují zvládání této základní životní potřeby, včetně používáním vhodných kompenzačních pomůcek a facilitátorů. Žalovaný zhodnotil stupeň závislosti účastníka prostřednictvím posudkové komise nově a ke dni jejího jednání. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně splňuje podmínky nároku na poskytování příspěvku na péči II. stupně (středně těžká závislost). Žalovaný k tomu podotkl, že závěr posudkové komise je v korelaci se závěrem OSSZ. Posuzování zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči a následné stanovení stupně závislosti je plně v kompetenci OSSZ a PK MPSV. Žalovaný vycházel rovněž ze skutečností, že OSSZ i PK MPSV posoudily zdravotní stav žalobkyně na základě kompletní lékařské dokumentace a souvisejících podkladů s tím, že posudkový lékař vycházel z aktuálního zdravotního stavu žalobkyně a z objektivně zjištěných posudkově významných skutečností. Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení (bližší vyhláška č. 505/2006 Sb. včetně přílohy č. 1 k této vyhlášce). Žalovaný konstatoval, že posudek posudkové komise považoval za úplný, objektivní a přesvědčivý, bylo jím spolehlivě prokázáno, že žalobkyně splňuje podmínky pro poskytování příspěvku na péči ve výši 4.000 Kč měsíčně. Posudková komise zpracovala posudek v řádném složení komise za účasti odborného posudkového lékaře a dále lékaře specialisty (obor ortopedie) podle povahy diagnostikovaných zdravotních obtíží žalobkyně, po studiu a vyhodnocení shromážděné zdravotnické dokumentace. Při svém jednání posudková komise vycházela mj. z podkladů, které žalovaný v napadeném rozhodnutí jmenoval, dále ze spisů správních orgánů, spisu OSSZ a záznamu z provedeného sociálního šetření. Po zhodnocení výsledků veškerých lékařských nálezů a sociálního šetření dospěla posudková komise k závěru, že zdravotní stav žalobkyně bylo možno hodnotit jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Bylo prokázáno, že žalobkyně není schopna samostatně vykonat šest základních životních potřeb. Závěry nejsou v rozporu s lékařskými nálezy, které měla posudková komise k dispozici. Posudková komise se vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi podle zákona o sociálních službách a své posudkové závěry řádně zdůvodnila. Posouzení stupně závislosti nezávisí na volné úvaze posudkové komise, ale musí odpovídat zákonem stanoveným kritériím vymezeným přílohou č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Podle žalovaného předmětný posudek tento požadavek splnil. Žalovaný považoval posudek PK MPSV za vnitřně bezrozporný a stanovisko

posudkové komise za objektivní, a to především s ohledem na aktuální kompletní podkladovou dokumentaci, která byla při jednání posudkové komise k dispozici. Ministerstvo tedy neshledalo rozpor v podkladové dokumentaci zejména mezi posudkem posudkové komise a informacemi z provedeného sociálního šetření. Žalovaný dospěl po prostudování veškeré podkladové dokumentace, včetně informací ze sociálního šetření provedeného Úřadem práce a posudků posudkové komise k závěru, že žalobkyně splňuje podmínky nároku na poskytování příspěvku na péči ve výši 4.000 Kč měsíčně. Podle žalovaného byl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech. Proto musel napadené rozhodnutí Úřadu práce potvrdit a odvolání žalobkyně zamítnout, čímž žalovaný v žádném případě nezpochybnil skutečnost, že zdravotní stav žalobkyně je nepříznivý a vyžaduje pomoc jiné fyzické osoby. Zdravotní stav žalobkyně však v rámci posuzování zvládání základních životních potřeb neodpovídá rozsahu, který je nezbytný pro splnění podmínek poskytování příspěvku na péči vyššího stupně.

[26] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[27] Podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném v roce 2013, *osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve*

a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,

b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,

c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

[28] Nejdříve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo

jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném rozhodnutí. K tomu soud dodává, že podle ustálené judikatury (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, č. j. 6 A 68/93-10, příp. ze dne 28. 11. 1997, č. j. 5 A 27/1995-29, a navazující judikatura správních soudů, v čele s Nejvyšším správním soudem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, nebo ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. ve Sb. NSS 2646/2012, www.nssoud.cz) rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. I z tohoto pohledu požadavkům přezkoumatelnosti napadená rozhodnutí obstála. Dále soud dodává pro upřesnění, že s námitkami žalobkyně ohledně skutkového stavu se napadené rozhodnutí vypořádalo zejména na straně 2 a 3 v bodech 3 a 4.

[29] Podle § 64 s. ř. s. (podle kterého se přiměřeně užije pro soudní řízení správní občanský soudní řád) a podle § 101 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1965 3 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.“) *k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni zejména tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti; neobsahuje-li všechna potřebná tvrzení žaloba (návrh na zahájení řízení) nebo písemné vyjádření k ní, uvedou je v průběhu řízení*. Podle § 101 odst. 1 písm. b) o. s. ř. *jsou účastníci povinni zejména plnit důkazní povinnost (§ 120 odst. 1) a další procesní povinnosti uložené jim zákonem nebo soudem*.

[30] Podle § 120 odst. 1 o. s. ř. *účastníci jsou povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede*.

[31] Mimo námitku nepřezkoumatelnosti žalobkyně brojila proti posouzení svého zdravotního stavu a stupně závislosti tzn. proti zjištění a vyhodnocení skutkového stavu. Protože v soudním řízení správní ve věcech příspěvku na péči není dána kompetence posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, posoudit stupeň závislosti může pouze odborná osoba a tou je soudním řízením správním pouze znalec oboru zdravotnictví se specializací posudkové lékařství. O tom byla žalobkyně písemně poučena. Poučení převzala do vlastních rukou a reagovala na něj. Podle vyjádření žalobkyně ze dne 28. 4. 2014 žalobkyně výslovně nepožadovala soudního znalce. Pokud žalobkyně nepředložila ani nenavrhla soudu žádný důkaz, kterým by prokázala svá tvrzení, neunesla svou důkazní povinnost.

[32] Soud proto zvažoval, zda ve věci existují takové pochybnosti nebo o důvody, které by ho vedly k tomu, aby nařídil provedení důkazu proti výslovnému vyjádření žalobkyně (podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné*) a shledal, že žádné takové důvody ve věci nejsou. Jak již uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, skutečnosti zjištěné

při místním sociálním šetření a uvedené v posudcích lékařské posudkové služby je, jak Okresní správy sociálního zabezpečení Šumperk, tak posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě nejsou v rozporu. Součástí soudního spisu správního spisu, který má soud k dispozici, nejsou lékařské zprávy, které by byly v rozporu se shora uvedeným. Žalobkyně sama žádné lékařské zprávy nebo stanoviska nálezy anebo posudky lékařů nepředložila. Svá tvrzení tak žalobkyně neprokázala a ani neuvedla žádnou skutečnost, která by mohla soud vést k nařízení dalšího dokazování anebo ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[33] V napadeném rozhodnutí jsou dostatečně popsány konkrétní důvody, proč žalobkyně je schopna zvládat základní životní potřebu stravování a výkonu fyziologické potřeby. S tímto zhodnocením se soud na základě prostudované spisové dokumentace ze správního i soudního spisu ztotožňuje.

[34] Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[35] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalovanému ze zákona nenáleží a žalobkyně v tomto řízení nebyla úspěšná (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 12. 5. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně